

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання IX
№ 146 (1002)

ВІВТОРОК

10 ГРУДНЯ 1968 р.
Ціна 2 коп.

РАПОРТ У КВІТНІ 1970

І РОЗУМ НАШ, І РУКИ

ЗВЕРНЕННЯ КОЛЕКТИВУ КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНОЇ ТРАКТОРНОЇ БРИГАДИ № 3 КОЛГОСПУ «ДРУЖБА» НОВОУКРАЇНСЬКОГО РАЙОНУ ДО ВСІХ КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНИХ ТРАКТОРНИХ БРИГАД ОБЛАСТІ

Жовтневий Пленум ЦК КПРС та листопадовий Пленум ЦК КП України прийняли величезні рішення по дальшому, більш прискореному розвитку сільського господарства. Ми глибоко усвідомлюємо, що в розв'язанні цих завдань провідна роль належить механізаторам.

Ми, члени комсомольсько-молодіжної бригади, зваживши свої можливості і резерви, вирішили звернутися до всіх молодих механізаторів області із закликом взяти в свої руки справу дальшого піднесення культури землеробства, продовжити змагання, яке комсомол розпочав до свого ювілею, за гідну зустріч 100-річчя від дня народження В. І. Леніна.

Нам починати не на голому місці. Ми беремо на озброєння багатий досвід наших старших товаришів — двічі Героя Соціалістичної Праці О. Гіталова, Героя Соціалістичної Праці В. Мельниченка, В. Андріяша. Наш знатний земляк, двічі Герой Соціалістичної Праці О. В. Гіталов звернувся через газету «Молодий комунар» із словом до молодих механізаторів області. Він закликав нас, молодих, вирушити в похід за високу культуру землеробства, господарювати по науковому.

Ми зобов'язуємося виростити в 1969 році на одному гектарі: пшениці — по 31 центнеру, цукрових буряків — по 280 центнерів, соняшнику — по 21 центнеру, кукурудзи в зерні — по 40 центнерів.

Ми закликаємо всі комсомольсько-молодіжні бригади:

1. Впровадити у виробництво науково-обґрунтовану систему землеробства:

створити в бригаді комсомольсько-молодіжні ланки по вирощуванню провідних сільськогосподарських культур; виконувати сільськогосподарські роботи в оптимальні, стислі агротехнічні строки в обсягах відповідно технологічних карт при високій якості;

забезпечити виконання робіт по вирощуванню просапних культур із зниженням собівартості продукції на 1,5 процента від запланованої;

довести внесення органічних добрив під основні сільськогосподарські культури до 10 тонн на гектар;

сівбу зернових культур проводити тільки насінням I та II репродукції районованих і перспективних сортів першого класу посівного стандарту;

високопродуктивно використовувати техніку, забезпечити економію запасних частин, пального і мастил;

кожній комсомольсько-молодіжній тракторній бригаді обладнати регулювальний майданчик, щоб жоден агрегат не виїздив на поле без попереднього техогляду і регулювання;

боротися із шкідниками та хворобами сільськогосподарських культур, забур'яненістю полів, водною й вітровою ерозією ґрунтів;

боротися за поліпшення водного режиму закріплених за бригадою земель, всіляко оберігати від руйнування і замулювання джерела та водоймища; взяти активну участь у механізації трудомістких робіт в ріллістві й тваринництві.

2. В кожній комсомольсько-молодіжній тракторній бригаді розробити та здійснити заходи по підвищенню кваліфікації, загальноосвітнього та політичного рівня механізаторів. З цією метою: організувати навчання і перепідготовку механізаторів при навчальних закладах, у школах передового досвіду, на курсах і семінарах;

допомогтися, щоб не менше 70 процентів механізаторів комсомольсько-молодіжних бригад мали I або II класи; досконало вивчити правила техніки безпеки і дотримуватись їх;

встановити тісні зв'язки з загальноосвітніми школами, щоб поповнити бригади випускниками шкіл; кожен член бригади повинен бути охоплений однією з форм навчання: в системі комсомольської чи партійної політосвіти, загальноосвітніх школах, середніх чи вищих навчальних закладах.

3. На території польових станів тракторних бригад створити необхідні культурно-побутові умови, які б передбачали:

обладнання кімнат відпочинку, червоних кутків з бібліотечками;

обладнання спортивних майданчиків, кіосків, душових, насадження декоративних та фруктових дерев.

За дорученням колективу бригади: бригадир І. ПОНОМАРЕНКО, групкомсорг М. ДАВИДОВ, механізатори М. ВЕРГУН, В. ГЛУЩЕНКО, І. КОВАЛЕНКО, Г. БЕРНЕВЕК.

Розповідь про ініціаторів змагання читайте на 2-й стор.

УДОСКОНАЛИВАТИ ПРОПАГАНДИСТСЬКУ МАЙСТЕРНІСТЬ

Львів. 7 грудня тут закінчилася республіканська нарада-семинар пропагандистів системи політичної освіти молоді. В ній взяло участь понад 600 чоловік з усіх областей України. Присутні обговорили проблеми дальшого вдосконалення пропагандистської роботи. Було заслухано доповіді секретаря ЦК ЛКСМУ Т. В. Главак «Формування у молоді марксистсько-ленінського світогляду — одне з головних завдань у роботі комсомольських організацій республіки», доктора філософських

наук В. Г. Кубланова «Проблеми формування нової людини», доктора філософських наук А. І. Арнольдова «Ленін, культура, сучасність» та інші. Про великі перетворення, що відбулися на Львівщині за роки Радянської влади, розповів учасникам наради перший секретар Львівського обкому партії В. С. Куцевол.

Молоді пропагандисти зустрілися з діячами мистецтва, учасниками Олімпійських ігор у Мехіко.

(РАТАУ).

ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

ПРО ПЛЕНУМ ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ

9 грудня 1968 року відбувся Пленум Центрального Комітету КПРС.

Пленум розглянув питання:

«Про проект Державного плану розвитку народного господарства СРСР на 1969 рік» — доповідач заступник Голови Ради Міністрів СРСР, Голова Держплану СРСР тов. М. К. Байбаков.

«Про проект Державного бюджету СРСР на 1969 рік» — доповідач міністр фінансів СРСР тов. В. Ф. Гарбузов.

В цих питаннях Пленум прийняв відповідну постанову.

На Пленумі з промовою виступив Генеральний секретар ЦК КПРС тов. Л. І. Брежнев.

На цьому Пленум ЦК КПРС закінчив роботу.

ПОСТАНОВА

ПЛЕНУМУ ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ КПРС, ПРИЙНЯТА 9 ГРУДНЯ 1968 РОКУ

Про проекти Державного плану розвитку народного господарства СРСР і Державного бюджету СРСР на 1969 рік

Схвалити в основному проекти Державного плану розвитку народного господарства СРСР і Державного бюджету СРСР на 1969 рік.

ЗУСТРІЧ КЕРІВНИХ ДІЯЧІВ КПРС ТА КПЧ

7—8 грудня 1968 року в Києві відбулася зустріч керівних діячів Комунистичної партії Радянського Союзу і Комунистичної партії Чехословаччини.

Сторони обмінялись думками про дальший розвиток співробітництва між КПРС і КПЧ, між СРСР і ЧССР, а також обговорили інші питання, які являють взаємний інтерес.

Переговори проходили в сердечній обстановці, в дусі товарищескості і дружби. (ТАРС).

СЛУХАЧІ... КІНО

Так, саме слухачі університету культур, що працює при Палаці імені Жовтня заводу «Червона зірка», позавчора мали змогу слухати лекцію, що лунала з екрана. Фрагменти з кінофільмів «Чапаєв», «Тіні забутих предків», «Війна і мир» та інших були добре проілюстровані коментарями лектора Г. П. Радловського. Університет культури працює недавно. Він має два факультети: музичний і кіномистецтва. Заняття факультету кіномистецтва відбулося вперше.

М. ЦУПКО.

«ПОЛЬКА-ПОДОЛЯНОЧКА»

Так називається танок самодіяльного заслуженого ансамблю танцю УРСР «Ятрань». Постановка заслуженого артиста України

НОВИНИ

ного діяча мистецтва республіки А. М. Кривохижі. Нова робота ансамблю побудована на українському фольклорі.

Головні солісти «Польки-подоляночки» — Олена Глобиненко, Володимир Порядіп, Тетяна Мерценко та інші.

Це останній танок ансамблю, поставлений в цьому році.

В. ТЕРЕЩЕНКО.

Фото Г. УДОВИЧЕНКА.

НЕ ЗЛІЧИТИ листів, відправлених на що відому всім адресу. Москва, Раднарком, Леніну. Вождеві революції писали металісти Донбасу і моряки Чорноморського флоту, друкарські робітники Петербурга і владимирські текстильники, селяни Криму і білці Першої Кінної армії.

Але, мабуть, особливо яскраво і свіжо звучали листи молодих, тих, які, говорячи їх власними словами, мали «довести справу комунізму до бажаного кінця, не зупиняючись ні перед чим». Саме так телеграфувала Іллічу в березні 1919 року молодь міста Вельська на Вологодщині.

Про що ж писала молодь В. І. Леніну?

Познайомимося з деякими з цих листів, що стали справжніми документами епохи.

До 100-річчя від дня народження В. І. Леніна

«МОСКВА, РАДНАРКОМ, ЛЕНІНУ»

«Шлемо гарячий привіт Володимиру Іллічу, невтомному борцеві за комунізм. Сонце і щастя людства, кинута іскра комунізму тепер розгоряється в могутнє полум'я світової революції» — так писали комсомольці міста Балашова Саратовської губернії, відправляючись на боротьбу з Колчаком.

«Умремо за Радянську владу і Комуністичну партію, але не віддамо її в руки міжнародних розбійників!» — клялися вождеві, пролетаріату комсомольці Краснококшайського повіту Казанської губернії.

По-справжньому зворушливі рядки листа Тихона Куркова: «Я, як 13-річний хлопець, що виховувався у релігійних і темних батьків і зараз трудиться біля сохи і добуває хліб для себе і для соці-

лістичної Росії, надумав написати Вам листа, тобто висловити свою душевну згоду з великим вождем світової соціалістичної революції товаришем Леніном».

«Товариш Ленін, я вам доповідаю...» — ці рядки пролетарського поета В. Маяковського згадуються, коли читаєш ці «справжні людські документи», як говорив про листи В. І. Леніна.

Висловлюємо «...свою тверду впевненість, що закладений фундамент великої будівлі пролетарської освіти червоного Луганська буде стояти на твердому ґрунті і що наукові сили проявлять максимум трудової енергії у здійсненні важливих і відповідальних завдань, поставлених перед пролетарським університетом: перемогти неосвіченість і дати цілком навчені кадри працівників Радян-

ської республіці для відбудови зруйнованого народного господарства...» — шле телеграму В. І. Леніну шкільна рада робітничого університету Луганська.

«...Обіцяємо прикласти всі зусилля, щоб стати червоними інженерами для роботи по електрифікації республіки і здійснення комунізму», — телеграфують студенти Петроградського електротехнічного інституту імені В. І. Леніна у вересні 1922 року.

Відриміла грізна громадянська, і у військової молоді з'являються нові турботи, нові плани. Ось як пишуть про це курсанти Кремлівської військової школи, що зібралися на вечорі, присвяченому шкільному журналові «Меч і молот».

«...Ми, майбутні командири Червоної Армії, командири меча і молота, знаємо, що наша зброя — не тільки гвинтівка, але й правдиве пролетарське слово... Клянемося, що ми, курсанти Кремлівської школи, навчаючись і працюючи, будемо вчитися у дорогого Ілліча самовідданості, твердій волі, невтомності та енергії, без чого ми не можемо бути червоними командирами».

Тривогою і болем були пронизані листи Іллічу, коли країна взнала про замах

на Леніна. І через деякий час — повні безмежної радості рядки листів, в яких люди гаряче вітають Леніна з одужанням. Ось що написали в ті дні Володимиру Іллічу вихованці дитячого будинку станції Подсолнечная Жовтневої залізничної: «Ми, діти дитячого будинку імені Леніна, шлемо Вам свій привіт і бажаємо, щоб Ви були здорові. Ми дуже хочемо Вас побачити. Приїжджайте до нас. Наш дитячий будинок стоїть на березі Сенезького озера. Місце дуже гарне. Можна ловити рибу і полювати. Повітря у нас свіже, чисте. Ви відпочинете і поправитесь краще... Влітку у нас виросте багато смачних речей, і ми Вас всім, всім пригостимо».

Наведені тут рядки — лише незначна частина величезного зібрання листів молоді В. І. Леніну. Оригінали і копії їх зберігаються в Центральному партійному архіві Жовтневої революції, вищих органів державної влади і органів державного управління СРСР. І кожен лист переконливо свідчить про безмежну любов і повагу молоді гвардії Країни Рад до великого Леніна.

М. ПАНЧЕНКО.
(ТАРС).

Художником Д. А. Налбандіном створена велика кількість полотен, які втілюють образ В. І. Леніна. Багато з цих творів знаходяться в Центральному музеї В. І. Леніна, Державному музеї Революції СРСР та інших художніх скарбниціх Радянської країни.

До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна художник має намір створити нові картини про життя Володимира Ілліча.

На знімку: народний художник Вірменської РСР, заслужений діяч мистецтв РРФСР Д. А. Налбандин працює над картиною «Виступ В. І. Леніна на Красній площі».

Фото Л. Іванова.
(АФН).

ЯКІСТЬ — ЗАКОН ТВЕРДИЙ

МИКОЛА Давидов повертався на тракторний стан. Тільки що передає зміну ланковому Василю Раку. Той забрався в кабінку трактора і, вже рушивши, гукнув, пересілюючи гуркіт мотору:

— Не запізнився, дивись!

Хлопець тільки рукою махнув у відповідь: «Знаю, навіть, нагадувати». Додому він сьогодні не піде. Як і вчора і позавчора. Зараз ніколи відлежуватись — гаряча пора. І вдень, і опівночі. Посиди кілька годин в кімнаті відпочинку, що на тракторному стані, і йдеш підмінати товариша. Сідасеш за важелі, ще теплі від його долонь.

Похапцем поचेчеряв — і на ліжко. Ще деякий час у голові гуло, і вже кризь сон подумалося: «Василь загінку кінчає».

Прокинувся Микола до схід сон-

уже на світі озимини п'ятірки одержував.

Рівну борозну кладе трактор. Миколі не позичати досвіду, дев'ять років уже працює в бригаді. Але він завжди прислухається до порад. Майстром своєї справи вважають у бригаді Миколу Власова. Це він запропонував час від часу проводити заняття з водіння трактора по прямій лінії. Для механізатора таке вміння просто необхідне.

Оповідні на загінку завернули бригадир Іван Якович Пономаренко і кухарка Галина Лікунова. Бригадир порадив новиною: вже майже тисячу гектарів умовної оранки виробив на трактор хлопець з початку року. Галина пригостила смачним обідом.

...Зараз у хлопців з комсомольсько-молодіжної теж вистає турбот. Йде підживлення озимини,

Жоден колектив не обходиться без свого витівника, хлопця веселого, товариського. Олександр Вергун — ватажок колгоспної комсомолі. А на облігу стоїть в бригадній організації. Його поважають за веселий характер, вдале сліпце, дотепний жарт. А ніби й немає в Олександрові нічого особливого, знає, від такого «класичного» жартуна...

Так уже повелося в бригаді: разом працювати — разом і відпочивати. Побували всією бригадою в Києві, відвідали Софіївський парк, що в Умані. І на весіллі Василя Глуценка прийшли всією бригадою. Проводжали в армію Олександра Хруля, Костю Новикова, Дмитра Краснощока.

І зрідса комсомольці бригади цікавляться, як служать їх товариші. Дмитро Краснощок пише, що твердо пам'ятає наказ друзів: солдатські обов'язки виконує на відмінно. «Оргіхві не роблю», — ці слова безпосередньо адресують бригадирів. А Іван Якович тягнеться за звичкою до блокнота, й хочеться йому проти прізвища Краснощока поставити цифру «5».

У ТЕБЕ ПЕРШИЙ КЛАС!

П'ятниця. В цей день контора колгоспу нагадує школу. Кабінети стають аудиторіями. Всі механізатори кілька годин вивчають агротехнічні предмети. Заняття проводять спеціалісти з районного управління сільськогосподарства, колгоспні агроном, інженер, економіст. В бригаді стало правилом — кожен механізатор повинен оволодіти однією з суміжних спеціальностей. Механізатори бригади прагнуть підвищувати класність. В цьому є пряма зацікавленість. За перший клас нараховується 20 процентів надбавки до заробітку, за другий — 10.

Бригадир І. Пономаренко навчається в заочній десятирічці, думає вступити до сільськогосподарського технікуму. Брати Іван та Микола Чабани навчаються в дев'ятому класі, Олександр Вергун — в одинадцятому, Григорій Німчинов — у десятому. Кожний другий в бригаді навчається у заочній школі...

* * *

Сьогодні «Молодого комунар» друкує звернення комсомольсько-молодіжної тракторної бригади № 3 колгоспу «Дружба» до всіх молодих механізаторів області. Новоукраїнці закликають своїх ровесників розгорнути широку боротьбу за піднесення культури землеробства, за гідну зустріч 100-річчя від дня народження В. І. Леніна.

В. ГАНОЦЬКИЙ,
спецкор «Молодого комунара»,
Новоукраїнський район.

Двадцять вісім і Рая Бардаш

Той вечір був як іменинний без іменинника. Переможцям вручили вінсеп, а їх не було. В колгоспі якраз працювали. Коли повернулись і довідалися про це — здивувались. І не без причини. В усіх групах, які боролися за це ім'я, не було жодного невістигаючого. Недарма ж ми займаємо перше місце в республіці по успішності серед сільськогосподарських технікумів. Але третя «А» група механіків відзначається не лише успішністю.

Учні цієї групи починали навчання в технікумі незвичайно. Першого вересня вони не сіли за парту, а поїхали в колгосп на роботу. (Ми практикуємо це, хоч в інших технікумах перші курси нікуди не посилають). Кажуть, ніщо так не єдиє людей, як спільна робота. До такого висновку ми давно прийшли, а на цей групі тільки зайвий раз переконалися.

Тут вони обрали собі комсорга і старосту. Тут побачили, що попилились у виборі першого. Перебрали. Повернулись у технікум уже єдиним колективом і з спільною уже зовнішньою репутацією «молодці». Так їх охарактеризували у Вершнінокам'янці Новгородківського району, де були на роботі.

Але я не маю на меті виділяти саме цю якість унів. В нашому технікумі це звичне. За всю історію існування нашого закладу не було випадку, щоб його випускник залишився в шкіль або не працював за призначенням.

Через рік і ця група, 29 чоловік, роз'їдуться за своїми адресами. Але їхнє перебування в технікумі не залишиться безслідним.

Пам'ятаю, як вони боляче переживали, коли двоє їх товаришів перестали звітати. Степан Попов-

кін прийшов до нас зі стажем і правами тракториста. Звісно, хлопець забув фізику, математику. Теж саме і в Григорія Савченка. За справу взялися Микола Пізюк і Володя Литвиненко. На уроках, в гуржитку вони не випускали з-під контролю своїх товаришів. Зате, коли діло доходило до ремонту двигунів, — тут Савченко і Поповкін допомагають усій групі. Особливо Рая Бардаш. Вона гордість їхня. Не тому, що одна серед хлопців. Рю люблять за її веселу вдачу. Жоден концерт не проходить без її участі. Особливою популярністю користуються гуморески в її виконанні. А недавно ми були свідками ще одного прояву її вміння. Наш драматичний гурток підготував п'єсу «За одну годину». Найбільше сподобалась усім комендантша, роль якої виконувала Рая.

І якщо вже говорити про талант третьої «А», то список можна продовжити за рахунок співаків: Анастолія Юрченка, Володимира Пастушенка, Дмитра Лапи.

Щодо художньої самодіяльності у нас є одна невинуватна трудність — немає двіч. Тому всі концерти нашого технікуму «специфічні». Але ось недавно ми розв'язали й цю проблему. Зав'язали дружбу із кооперативним технікумом, де в основному навчаються двічата. Цю пропозицію внесли одини третей «А». Тепер кожна група готує концерт з новою програмою.

І. ПОПЕРЕШНЯК,
секретар комітету комсомолу технікуму.

ЗМІНА ЗАЛИШАЄТЬСЯ НА СТАНІ

ХТО ВОНИ, ХЛОПЦІ З КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНОЇ ЧИМ ВОНИ ЖИВУТЬ, ЗАХОПЛЮЮТЬСЯ, ПРО ЩО МРІЮТЬ ЯК У НИХ ПОЄДНУЮТЬСЯ РОБОТА, ДОЗВІЛЛЯ, НАВЧАННЯ — ЦІ ТРИ ОСНОВНИХ ВИМІРИ В ЖИТТІ КОЖНОЇ МОЛОДОЇ ЛЮДИНИ!

ця. Витягнув з колодязя цеберку води. Довго ахкав, обливаючись холодними струменями, посідавав, зірвав кілька яблук з бригадного саду й пішов напростець через поле на гуркіт мотора.

Тепер черга йти відпочивати ланковому. Василь Рак стомлений ходою пішов тим же шляхом, яким прийшов Микола на тракторний стан. А хлопець сів за важелі. Закінчив гони. Про себе відзначив, що Василь добре обробив краї, — жодного оргіха, не розорав при повороті й пельсозої дороги. У них, у бригаді, на це закон твердий. Не підрубив краї — бригадир знизить оцінку.

Рідо, але траплялося, що бригадир ставив проти якогось прізвища цифру «2». Така надзвичайна подія не проходила непомітною. «Комсомольський прожектор» зразу брав на прихід бракороба. Траплялося ж одного разу так з Анатолієм Ляшенком. Сів він тоді кукуруду. Забилися сонинки, а він хоч би раз озирнувся, перевіряв якість сієби. Так ні, жене трактора... Ну й одержав двійку і відшкодує колгоспові збитки. Вдарило це хлопця і по совісті, і по кишені. З того часу став уважнішим, а

ремонт техніки. Слюсарі допомагають тваринникам механізувати ферму. І перше слово тут, як і завжди, за комсомольцями бригади. Їх — чотирнадцять. Чотирнадцять завзятих, роботятих, дружних. З одним із них, групкомсоргом Миколою Давидовим, ви вже зустрічалися. З іншими теж познайомитесь.

ЧЕМПІОНИ ВИРОСЛИ В БРИГАДІ

Читачі «Молодого комунара» вже знають Івана Чабана. В минулому році він став володарем призу «Кращому молодому комбайнерові», який установила газета. Тепер познайомтеся з ним як шахістом. Цього літа він вибором четверте місце в районі серед колгоспних спортсменів. Важкоатлети бригади вийшли переможцями в першості району, а Микола Вергун входить до складу збірної району. В колгоспі «Дружба» найсильнішими волейболістами вважають теж бригадну команду.

ДСШ - БУДОВА КОМСОМОЛЬСЬКА

До уваги комітету комсомолу комбінату «Буддеталь» тресту «Кіровоградпромбуд».

Комбінат «Буддеталь» неспроможено доставляє збірний залізобетон на будівельний майданчик ДСШ. Зараз монтажники не можуть приступити до дальших робіт через відсутність колон марок К-2-16-66-3в, ІЖ-17, ІЖ-17-1. Монтажникам необхідні також регла маркі ІЖ-25-1, плити маркі ПКЖ-12.

Штаб звертає на це увагу комітету комсомолу комбінату, просить «прожектористів» розібратися в причинах затримок з постачанням будови необхідними матеріалами і вжити необхідні заходи для виправлення становища.

ШТАБ «МОЛОДОГО КОМУНАРА» НА БУДОВІ ДСШ

До уваги штабу «Комсомольського прожектора» будівельного управління № 2 тресту «Кіровоградпромбуд».

Чотири дні на будівельному майданчику простояв бульдозер, який надіслало БУ-2 для обладнання під'їзного шляху. Просимо вивести з цієї вини це сталосє і вжити необхідні заходи.

ШТАБ «МОЛОДОГО КОМУНАРА» НА БУДОВІ ДСШ.

КРАСНОГО КОРЕНЯ ЦВІТ

Коли на пні
амирало жито,
Тоді моє дитинство
вбито...
Вовць із павутиння
бджілку,
Звільни, і в бійній
світ пустив.
(«Навік запам'ятаю дні»).

Я вижив — то, може, спасли мене жорна,
Спасибі тобі, машинно потворна!..
(«Жорна»).

В шкарбанах на босу ногу
Поспішай по жар...
Жар у черепку.

(«Жар»).

Та ось знову недобитки у плісневих підвалах
зводять голови зміїні, щоб «ужалити світ
у саме сонце». І мужній голос поета звертає-
ться до всього правдивого і чесного на пла-
неті:

Ти прочитай мою дитячу пам'ять,
Хай закипить твоє тривожне серце,
І б'ється повсякчас в пересторозі.
Торжествує у світі Людина-творець, каже
поет, всепереможним титаном іде вона по
двадцятим століттям, і родять її незорі поля,
і світять їй провідні Ленінські зорі.

Благословенні думи Іллічєві,
Благословенні стяги кумачеві.

Благословенні вони і у трудівників Дніпро-
гесу та Нової Каховки, і у хліборобів Причор-
номор'я, і у закарпатських вичарів. Поезії тре-
тього розділу книжки «З доріг далеких і
близких», розмаїті географічною тематикою,
славлять рідну партію, Вітчизну, радсний
вільний труд сталевара, суднобудівника, вче-
ного, хлібороба. Вони мужні, пристрасні, сон-
цем і любов'ю віє від них.

Найніжнішими барвами вирає слово поета в
останньому розділі книжки «Разом намиста».

Як молода матуся над дитиною,
Над рідним словом низько нахилилась, —
лише Володимир Бровченко, і виллюються
карбовані рядки, звернені до синів, щоб взя-
ли вони собі в сестри Правду, щоб мелодії їх-
ні вплювали в комуністичні оркестри, ніжно-
тонні приструнки коханця:

Ой улисся я, вписав
Твоїми руками,
Ластівками-бровами.
Діапазон відчуттів ліричного героя ширше
і глибше від поезії до поезії. Він — хоробрий
воїн, натхненний трудівник, ніжний коханий,
турботливий батько. Без цієї гармонії, спра-
ді, не буває поезії, яка бере людину в полон,
пробуджує в ній все світле. Віршам Володи-
мира Бровченка притаманне отаке щасливе
поєднання. Побажаємо йому й надалі глибо-
ко зливати в творчості громадянську прист-
расність з ніжністю серця, транзити шире слово
рідної мови на радість і добро людям.

Ілля БЕРДНІК.

Рідна пісня ударялась об стелю низької ха-
ти, їй було тут тісно. Та от прадідівську ма-
занку осніла тіль бульдозера. Викинула маги
знайдені на горіжжі іржавий пугач разом з ба-
гнетом і жменю пшениці, — і благословила стоя-
ти на віки новий колгоспний дім. У вікнах —
сонця, сонця! З вікон — нова пісня вилетіла у
широкий світ:

Піди, сину, у долину,
З джерела умийся.
Раннім ранком біля тину
Землі уклонися.
Вона тобі подарує
Красуню-дівчину,
Щасна доля вас спарує
Навік, до спочину.

Син не забув материні пісні-заповіді. З
юних літ, серцем зачепивши краси рідного
краю, він поніс її межі люди, щедро дарував
на добро і щастя. Були в його мелодіях ди-
во-світ весни і благоговісники радості й хліба —
травневі громи, шепоти гайів і барви надве-
чір'я над милою Віссю, мов рум'янок на що-
ках коханої. Любов'ю до всього рідного, з ди-
тинства дорогого пройнято по вікна те красне
слово, чарівною мелодією окрилене.

Так, сила і краса поезії останньої, шостої
книжки Володимира Бровченка «Перелог»,
випущеної видавництвом художньої літера-
тури «Дніпро», зачаті на отчому порозі, вигой-
дані колісною від материнської пісні і увис
нащлені. Символічною назвою рідної річки
озаглавлено перший розділ книжки — Вісь.
Поета вбавляє дороги до рідного дому, річки,
що прошуміли через його дитинство, напо-
внивши рядки поезій любов'ю до людини землі:

Вишнево-тополіний краю мій,
Мое пшенично-пільне шумовиння!
Відкрий мені скарби свої, відкрий,
З твоєї кориння — я ж твоє насіння.

Основні мотиви книжки, що є, безумовно,
повним кроком у творчому зростанні нашого
земляка, — це спогади про героїчне минуле
народу, ліричні роздуми над сучасним жит-
тям, високими устремліннями, натхненною
прасєю будівників світлого завтра. Найкращі
з них у другому розділі «Нерозстріляні «зорі»
є вірші «Жорна», «Пісні при каганці», «Жар»,
«Гарячі думи», «Скеля любові». Постає з них
хвилююча і многотрудна епопея героїчного
добово нашого народу з фашизмом. Образи її
і картини вражають своєю правдивістю, яскра-
вими барвами.

ЗОВСІМ ВИПАДКОВО за-
шли до рідної 27-ї
школи. На порозі зустріла
вожата Таня Лебедева. На
наше здивоване запи-
тання пояснила: «Сьогодні
проводимо фестиваль
дружби. В ньому бер-
уть участь всі учні нашої
школи». Користуючись пра-
вами колишніх випускників,
заходимо в актовий зал. І
відразу потрапляємо в ото-
чення друзів. Всі вони одя-
нені в національні костюми.
На широчінь стіни ліг пла-
кат: «Дружба — це щастя!
Щастя — це мир!». Дирек-
тор школи І. М. Чабаненко
урочисто повідомляє: «До
вас у гості завітали пред-

НА ШКІЛЬНІЙ ОРБІТІ

ХЛІБ-СІЛЬ — НАЩАДКАМ НАСРЕДДИНА

ставники узбецької молоді —
студенти Кіровоградського
педінституту».

Грім оплесків покрив ос-
тання слова.

— Прийміть цей хліб, ви-
роблений руками українсь-
ких трударів. Хай у вас бу-
де повна хата щастя! — лу-
нає ширий голос десятиклас-
ниці Тані Янкул.

Гості приймають поздоро-
влення, а зал переповнює піс-
ня:

І в вас, і в нас хай буде
гаразд,
Щоб ми і ви щасливі
були...

...І повів за собою присут-
ніх Бахрам Касимов. Він по-
знайомив їх з вулицями рід-
ного міста Сир-Дар'У, роз-
повів про героя-земляка Аб-
дулли Набева.

А після розповіді Бахрам
проспівав українську пісню
«Черемшина». Скільки за-
душевності і ширості вклав
юнак у спів!

Та ось звучить нова мело-
дія.

Це Гульнара Абдулаєва
виконує національний узбе-
цький танок. Дівчина хви-
лювалась перед виступом.
Але з першим акордом руху
стали чіткими, плавними, я-
сна посмішка освітила юне
обличчя.

Не вшухали оплески і піс-
ля виступу співака Алім-
джана Ісмаїлова.

Свято шанують новоукраїнці пам'ять про першого секретаря райкому комсо-
молу Ваню Демченка, який загинув у
боротьбі за владу Рад. Його ім'я при-
своєно одній з вулиць міста, бібліотеці
для дітей та клубу.
На фото: в бібліотеці Імени Вані Дем-
ченка. На передньому плані — бос
В. Демченка.
Фото Г. УДОВИЧЕНКА.

Ви не писали

Пенсіонери Андрій Іванович і Марія Михайлівна Бебік просять подякувати листоноші ІЗ відділення головопштамту Ользі Нестерюк за любов до своєї справи, за чуйне ставлення до тих, кого вона обслуговує. Виконуємо це прохання.

Зою Яковлеву з м. Кіровограда цікавить, який учбовий заклад треба закінчити, щоб працювати в музеї. Відповідаємо: в музеях працюють фахівці різного профілю — історики, географи, літератори, природознавці.

Не відомо, чому повнолітнім учням Знам'янського сільськогосподарського технікуму Н. Байбузу, О. Гавришу, В. Данілову, М. Попрузі та їх товаришам не видають паспортів. Чекаємо відповіді від начальника Знам'янського райвідділення міліції.

Світлана Т. та Ніна К. з Долинської хочуть знати, де вчаться на ведучих концертів та дикторів радіо і телебачення. Цією справою можуть займатися випускники театральних училищ та вузів.

Група доярок з колгоспу «Червоний прапор» Олександрівського району в листі до редакції скаржилася на незадовільну роботу клубу. Зокрема, йшлося про те, що завідуючий клубом Петро Петренко, буває, не приходять на роботу, не працюють гуртки художньої самодіяльності.

Редакція попросила Олександрівський районний відділ культури допомогти молоді. Завідуючий відділом М. Галицький повідомив редакцію, що дійсно тов. Петренко порушував трудову дисципліну. За це йому оголошено догану. В клубі є магнітофон і баян, які використовують при проведенні вечорів і танців.

Відновлено роботу гуртків художньої самодіяльності. Місцеві аматори нещодавно виступили з концертом, поставили п'єсу Г. Квітки-Основ'яненка «Сватання на Гончарівці».

ДО 25-РІЧЧЯ ВИЗВОЛЕННЯ КИРОВОГРАДЩИНИ ВІД НІМЕЦЬКО-ФАШИСТСЬКИХ ЗАГАРБНИКІВ

...І броньовий кулак не витримав

Після звільнення Олександрії радянські війська, прорвавши сильно укріплену смугу німецької оборони, рішучим ударом звільнили районний центр Нову Прагу.

Розвиваючи дальший наступ, наші воїни оволоділи залізничною станцією Шаровка і таким чином перерізали залізничний шлях до Знам'янки, Миколаєва, Кіровограда, а після зайняття Митрофанівки, підступили до німецького угруповання з півдня. З цього боку Знам'янка залишилась ізольованою.

Жодна з залізничних магістралей, що вела до міста, не могла пропустити ворогові підкріплення. Всі шосейні шляхи, за винятком одного, який вів до Кіровограда, були також в руках радянських військ.

Бій за Знам'янку вступив у вирішальну фазу. Маючи велику кількість танків, самохідну артилерію, німці чинили жорстокий опір. З району Шамівки вони продовжували контратакувати.

Втративши багато танків і живої сили, гітлерівці не добились ніяких успіхів. А танкісти Ротмістрова і піхота Жадова посилили натиск, і ліквідували Шамівський виступ.

Прагнучи будь-якою ціною утримати Знам'янку, частину танків і самохідних гармат гітлерівці закопали на околицях міста в землю. Решта танків, зібрана в броньовий кулак, була кинута в контратаку. Радянські воїни, маневруючи на полі бою, з двох боків вийшли на танковий клин ворога. Дорого обійшлося німцям це силкування.

Знекровивши в значній мірі сили ворога, танкісти 5 танкової армії генерал-полковника Ротмістрова і піхотинці 5 гвардійської армії генерал-лейтенанта Жадова приступили до штурму міста і залізничного вузла.

За наказом командуючого 5 гвардійською армією у звільненні Знам'янки повинні були взяти участь і партизанські загони Кіровоградщини.

Ватажок народних месників М. М. Скірда зібрав нараду командирів партизанських загонів. Перед партизанами стояло завдання захопити північну околицю міста, зірвати в двох місцях залізничне полотно, щоб не дати можливості підійти німецькому бронепотягу, закріпитись на зайнятій території і продовжувати наступ. Партизанів підтримувала мотострілецька бригада.

Партизани приступили до виконання бойового завдання. Але закріпитись і розвинути дальший наступ їм не було змоги: німці мали перевагу в вогневих засобах.

7 грудня на штурм міста знову пішли танки генерал-полковника Ротмістрова і піхотні частини генерал-лейтенанта Жадова. До кінця дня наші війська витиснули німців і оволоділи повністю східною частиною Знам'янки-1.

Німці кинули в контра-
таку нові танкові частини,
але вона була відбита.

Весь день 8 грудня радянські війська і партизани вели кровопролитні бої, відвоюючи квартал за кварталом. До кінця наступного дня Знам'янка була звільнена від німецько-фашистських загарбників.

У боях за Знам'янку гітлерівці зазнали великих втрат.

Командування високо оцінило подвиги воїнів. Багатьох визволителів міста було нагороджено урядовими нагородами (серед них — 29 партизанів).

Згідно наказу Верховного Головнокомандуючого, 18 з'єднанням і частинам було дано найменування Знам'янських, а 214-у Кременчуцьку Олександрійську стрілецьку дивізію, 309-й гвардійський Кременчуцько-Олександрійський мінометний полк, 20-у гвардійську Олександрійську стрілецьку дивізію, 95 гвардійську Полтавську стрілецьку дивізію і 301 Полтавський винищувальний протитанковий артилерійський полк нагород-

жено орденом Червоного Прапора.

10 грудня о 18-й годині 124 гармати яскраво засвітили вечірне небо Москви різнокольоровими вогнями. Двадцять разів пронесли в холодному повітрі ракети переможного салюту. Те були вогні радості і гордості за сміливих і хоробрих радянських воїнів, що звільнили ще одну частку радянської землі від фашистських загарбників. Це був салют і на честь 1500 кіровоградських партизанів, які брали участь у звільненні Знам'янки.

О. НАГОРНИЙ,
директор обласного державного архіву.

Генерал РОДИМЦЕВ.

Генерал ЖАДОВ.

У вогненні дні грудня 1943 року учасник визволення Знам'янки від німецько-фашистських загарбників Яків Сатуновський присвятив воїнам-героям вірш:

ЗНАМЕНКА — НАШЕ ЗНАМЯ

Богатирі — герої
Жадова і Родимцева!
Снова перед строною
Впрає, орли, гордіться ви!
Со смельчаким! былого
Встали вы в ряд

как равные.

Родина празднует снова
Вашу победу славою.
Снова залитой светом
Зимней столице видится,
Будто в огне салюга
Встали вы, чудо-визязи.
Дружит победа с нами,
Смело глядим в грядущее!
Знаменка — наше знамя,
К новым боям зовущее!

КОЛИ ВСІ ГУРТОМ

З ОБЛАСНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ФІЛАТЕЛІСТІВ

Колекціонування поштових марок само по собі корисна справа. Але воно набуває ще більшого значення, коли набути за допомогою вивчення поштових мініатюр знання філателісти широко несуть в масі. Для цього у них є чимало засобів і можливостей. Філателістичні виставки, цікаві дослідження колекціонера завжди привертала увагу трудящих.

Колекціонери нашої області у різний час робили деякі спроби в цьому напрямку. Але на заваді постійно ставала їх організаційна роз'єднаність. А один, як звично, не завжди у полі воїн.

Як же зробити діяльність колекціонерів цілеспрямованою, а їх кожен крок бойовим, наступальним? Про це і йшла розмова на установчій конференції філателістів Кіровоградщини. В доповідях начальника обласного відділу «Союздруку» А. Д. Тарана і голови оргбіро В. М. Хринова, у виступах кіровоградських колекціонерів О. Стрижевського, А. Зваріша, Ю. Колісника, В. Ланського, керівника олександрійського клубу юних філателістів Г. Понова йшлося про важливі завдання, що стоять перед відділенням Товариства у зв'язку із сто-

рочням від дня народження В. І. Леніна, про питання дальшого організації його зміцнення рядів колекціонерів у містах і селах області, про роботу серед юнацтва. Промовці підкреслили важливість тісних контактів з філателістами країн соціалістичної співдружності.

Установча конференція філателістів Кіровоградщини обрала бюро обласного відділення ВТФ, ревізійну комісію, намітила конкретні заходи піднесення організаційної і виховної роботи серед членів Товариства.

А. ПОРТИЦОВ.

Люди виходять у ніч

К. БЕРЕСТ

(Продовження. Початок в № 123, 124—125, 127, 133, 136, 142, 143).

— Іди до себе, я зараз... — Вовчонек відкрив вікно, передав Віктору мішок і ще раз оглянув кімнату. Помітив пухля сумку з документами. Швидко сунув її під валик і вискочив з кімнати... Галю ледве встигла вштовхнути товариша в камеру схову. Василь дочекався, поки стукнули за комундангом двері, і вибіг з будинку. На пероні оглянувся. Ніби все спокійно. Назустріч поспішували йшов Алик. Це значило, що рация разом з Віктором уже в службовому купе Алішка Савошичка. Василь повагом наблизився до останнього вагона. В що ж мить пролунали тривожні свистки. З коммандатури одні за одними почали вискакувати жандарми. Вони викоплювали з рук людей речі, швидко перевіряли їх і оглядали.

Василь присів біля колеса, відкрив кришку бокси і підняв маслянку. «Тільки б не затримали поїзд», — з тривожною думкою він. Нарешті пролунав дзвінок, свистнув паровоз, і состав рушив. Василь деякий час йшов поряд з вагоном, потім скочив на останній гальмівний майданчик...

25. ПЛАН КОМІСАРА

— Чого не спиш, комісар? — спитав Гарячий, опускаючись на постіль з ялинових гілок.
— Є одна думка, Дмитре...
— Про що?
— Як у штаб будівництва укріплення проникнути...
Гарячий піднявся. Цей штаб і йому не давав спокою. В ньому планувалися і по його вказівках будувалися всі оборонні споруди німців на цьому березі Дніпра, з якими доведеться зіткнутися нашим частинам при форсуванні ріки. Якби загін був ближче до цього штабу, а так... майже півсотні кілометрів, не дістанеш.
— Ну, розкажи, що надумав.
— Добре було б підготувати невелику групу — чоловік десять, і на машині...
— Де ж ти візьмеш машину, шофера?
— Шофери є, машину дістанемо.
— Припустимо, а як вони проникнуть в штаб?
— Одягнемо їх німцями...
— Ти це сербозно?
— Цілком.
— А говорити за них хто буде?
— Поручик Янек.
— Слухай, Іване, — зразу проколов командир. — Ти, як красна дівчиця, що вірять кожному хлопцеві з гарними очима. Звідки ти знаєш, хто такий Янек?
— Ех, Дмитре, — з докором промовив Жилін. — У нього всю сім'ю розстріляли фашисти, а ти...
— Мало що він може наговорити про себе.
— Ти забуваєш про те, що він стільки часу постачав нас вибухівкою.
— Ну, добре, — Гарячий втомлено опустився на постіль. — Готуй. Тільки врахуй, за провал сам відповідаєш.

* * *

Наступного дня Жилін прийшов до помічників, щоб переговорити з поручком. Той з радістю згодився на його пропозицію. Комісар запропонував йому переодягнутися офіцером, однак, Янек категорично відмовився. Офіцери-інженери добре знають один одного, пояснював він, і його форма може викликати підозру. Краще одягтися сержантом. Почати вирішили з лісозаводу в їх районі. Там, здається, є поля. Через них Янек спробує узяти все про штаб.

В той же день Жилін викликав до себе Шолтеса:
— Потрібна машина.
Він знав про те, що Шолтесу відомі всі німецькі склади та їх транспортні організації в радіусі не менше п'ятдесяти кілометрів. Так що його справа — націлити розвідників, а ті своє діло знають...

...Коли Янек повернувся з лісозаводу, його вже чекав схований в гайку, недалеко від табору, новенький німецький грузовик. Поручик довіз штабу про результати розвідки і остаточний план операції. Командир вислухав його, зробив кілька зауважень і спитав: кого б він хотів взяти з собою.
— Бориса і Григорія, — назвав Янек полкаві, які прибули разом з ним у загін, — а шофером... вам відніше кого...
— Чому саме цих людей? — нахмурився командир.
— Я їх добре знаю. І головне — вони вповні будуть себе почувати в німецькій формі, знають мову.
— Добре, згоден. Плюс мій ад'ютант Царенко.
Поручик спалахнув:
— Якщо ви мені не довіряєте...
— Тільки без сцен. Раз послали, значить вірю. Пам'ятай, ти командир групи. З Царенком можеш вважати, що у тебе не п'ять, а десять чоловік.

Увечері група вирушила на завдання. Знали про це тільки члени штабу і Шолтес, який їх обмудривував і озброював. Пройшов день, другий, настав третій... а група Янека не поверталася. Командир майже не говорив з командаром: владав, що операція звалася, і не міг простити йому загиблі Царенка. Тільки на четверту ніч партизани повернулися в загін. Усіх перевершили усі сподівання. Вони знищили дев'ять офіцерів штабу, включаючи інженер-підполковника. Привезли десять автоматів, багато вибухівки, а найголовніше — дуже цінні документи про оборонні споруди гітлерівців.

26. НА ВІСТРІ НОЖА

Павло швидко піднявся по сходах на другий поверх. І довгим пустим коридором прийшов у свій кабінет. Виглядав він, як завжди, діловим і спокійним. Треба було близько знати цю людину, щоб у глибокій очей помітити невідступну тригогу. По окремих, ледь вловимих ознаках у поведінці нового начальника дело він відчував недовіру до себе. Все це примушувало переключатися бути дуже обережним, зважувати кожне своє слово і вчинок. З яким би задоволенням залишив він стіни свого кабінету, котрі в будь-яку хвилину могли перетворитися в кам'яний мішок гестапівської катівні. Але робити цього поки що не можна. Треба протриматися ще два дні. Такий був наказ комісара, з яким він недавно зустрівся у Смілі.

Барчевський зняв плащ, підійшов до столу. Швидко продивився записи, що треба сьогодні зробити, і знову залунав. Раптом задзвонив телефон. Павло підняв трубку.
«Зайдіть до мене», — почув він голос бухгалтеря.

— Що трапилось, Павле Тимофійовичу?
— Тікайте негайно... — тихо промовив старий, боязко глянувши на двері. — Шефу тільки що дзвонили... Я так зрозумів, що з гестапо... Питали про вас.

— Спасибі.
Барчевський не відривав погляду від вікна. По алеї до контори депо швидко йшло декілька німців у сіро-блакитних жандармських шинелях. Він вийшов у коридор, підійшов до вікна і швидко відкрив шпінгалети... Всього декілька секунд — і він, спустившись по пожежній драбині, опинився в протилежного боку будинку. «Здається, ніхто не помітив», — подумав Павло. — Тепер необхідно збити цих собак з сліду».

Швидко попрямував до поворотного кола, з якого в цей час сходил паровоз. На ходу схопився за поручок...
— На Голту? — спитав він німецького машиніста.

Той твердо кивнув головою.
Так, щоб бачила вся локомотивна бригада, Павло перешов у вагон. За декілька кілометрів від Помічної на повному ходу вистрибував з вагона і зник у посадці.

(Далі буде).

Т. в. о. редактора Ю. МОТОРНИЙ.

Є В ДІДА ОНУКИ

ПРИЗ Д. ПОСУНЬКА — В ЮНАКІВ КІРОВОГРАДА

Спортсменів більше вісімдесяти. Уболівальників втричі більше. Одні готуються до змагань, інші гомонять про останні чемпіонати. Найбільший гурт біля великого стенду. Там давні фотографії, газетні та журнальні матеріали, рукописи. То все про одну людину — прославленого борця Данила Посунька, нашого земляка, уродженця Лелеківки. То розповідь про нащадка козацького роду, силою якого милувалися в Америці, Швейцарії, інших зарубіжних країнах, в багатьох містах Росії.

— Оце чоловік був! — захоплюються хлопці. — Ударом кулака вола збивав з ніг.
— Та й сам знаменитий Піддубний поступився йому. І сказав тоді Данилові: «Я радий, що мій суперник не хто інший, а земляк мій. Виходить, старий вже я. То тепер вже ти тримайся, Даню...»

Про могутнього степовика на початку року наша газета розповідала своїм читачам. «Кіровоградці вправі гордяться своєю землякою», — підкреслювалося наприкінці нарису «А батьківщина — Лелеківка». — Найкращим спомином про нього могли б стати традиційні змагання з боротьби на приз імені Д. Посунька...»

Обласна федерація боротьби прислухалася до пропозиції газети. У міжвідомих змаганнях на першість області з класичної боротьби виявили бажання взяти участь юнацької команди Кіровограда, Кремгеса, Новоукраїнки, Компаніївки. Приїхали також помірятися силами з нашими спортсменами молоді борці Миколаєва.

Команди вишикувались у спортивному залі спортклубу «Зірка». Перше слово — рідній сестрі прославленого силача Дарії Герасимівні. Вона вітає борців, висловлює дяку, що обласний комітет комсомолу встановив такий почесний приз. А далі — розповідь про брата, по-

бажання юнакам завжди прагнути досягти такої майстерності, як Д. Посунько. В залі оплески. То онук Данила Герасимовича, Володимир Посунько, піднімає прапор змагань.

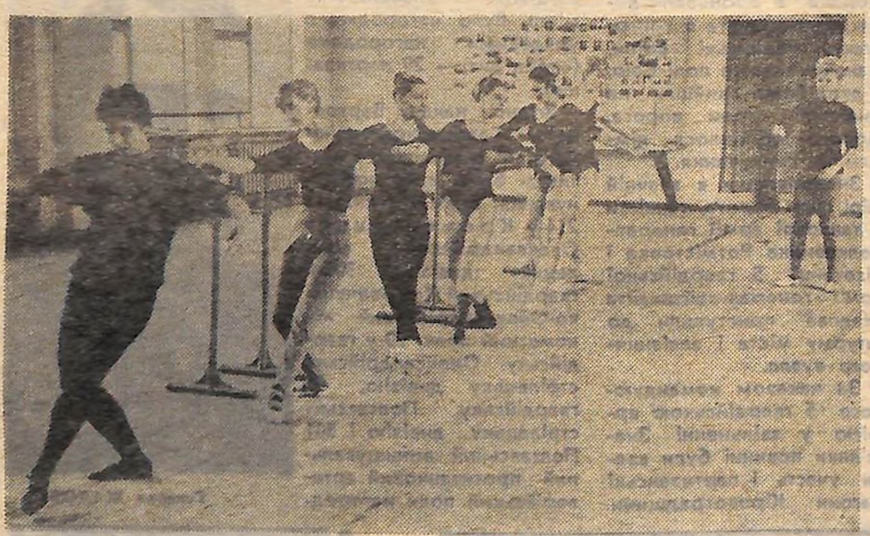
...Уболівальники аплодують кремгесівцю Миколі Саліонову, кіровоградцю Анатолію Радоуліну, представниці команди Миколаєва Володимир Колосюк.

Аж ось виступають борці важкої ваги. Двоїй між Володимиром Посуньком (ДСТ «Авангард», Кіровоград) і Володимиром Остапенком (ДССТ «Колгоспник», Компаніївка). Обидва спортсмени неабияк фізично загартовані, в обох сила. Але технічна вправність Володимира Посунька вища. І компанійський борець поступається. За два дні Володимир шість разів виходив на килим, і щоразу суддя піднімав його руку — руку переможця.

Підведено підсумки. В командному залуку перемога за кіровоградськими авангардівцями. Команда нагороджується дипломом обласної ради Союзу спортивних товариств і організації. На другу сходинку стають борці з юнацької команди обласно. Третє місце вибороли миколаївці.

В особистому залуку в своїх вагових категоріях стали переможцями М. Петрунін, А. Родозубов (ДСТ «Авангард», Кіровоград), В. Колосюк (Миколаїв), М. Саліонов (Кремгес), В. Іщенко (ДСТ «Буревісник», Кіровоград), М. Молчанов (Кремгес), А. Баглюк (ДСТ «Авангард», Кіровоград), А. Виходець (Кремгес), В. Марков (ДСТ «Авангард», Кіровоград). А Володимир Посунько став на найвищу сходинку серед борців важкої ваги. Йому вручено спеціальний приз, як кращому спортсменові змагань.

Чергові змагання — в наступному році. За приз нашого славнозвісного земляка змагатимуться юні спортсмени з усіх областей республіки.

НАЙВИЩІЙ БАЛ—ВІРІ КОВАЛЬОВІЙ

В спортивному залі Черкаського педінституту цими днями проводилася традиційна матчова зустріч з художньої гімнастики між представниками двох вузів. Наша команда виступала в складі представниць усіх курсів факультету фізичного виховання (Віра Ковальова, Надія Ковальова, Людмила Якименко, Алла Медведєва).

Перемогли кіровоградські студенти. В особистому залуку найвищу оцінку суддів одержала Віра Ковальова.

В. ЯЗЛОВЕЦЬКИЙ, старший викладач педінституту.

На знімку: перед змаганнями — ще одне тренування. Фото М. ГАРНАВСЬКОГО.

З Ялти повернулася збірна команда області, яка брала участь в республіканському велокросі. Наші спортсмени зайняли четверте місце.

Найвищу майстерність продемонстрував спартаківець майстер спорту Віктор Онда. Його включено до збірної команди України.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ВІВТОРОК, 10 грудня. Перша програма, 11.00 — Телевісті. (К). 11.10 — «Іх знали тільки в обличчя». Художній фільм. (Кіровоград). 17.10 — Концерт Марії Мандачевської. 17.40 — Телевісті. (К). 18.30 — Наші прем'єри Л. Кручковський. «Герой фатерлянда». Телеспектакль. (Львів). 20.30 — До 100-річчя від дня народження В. І. Леніна. «Нові твори українських композиторів». 21.45 — Репортаж про святкування 25-річчя визволення м. Знамянки від німецько-фашистських загарбників. (Кіровоград). 21.50 — «Він нам писав». (Кіровоград). 22.10 — «Іх знали тільки в обличчя». Художній фільм. (Кіровоград).

Друга програма, 11.00 — «Леся Українка». Кінонарис. (К). 11.35 — Шкільний екран. Фізика для учнів 10 класу. «Навівпрод-

ники та їх застосування». (К). 21.45 — «Тайгова новела». Телефільм. (К). 22.00 — «Майстри мистецтв». Кінорежисер де Сантіс. (Італія).

СЕРЕДА, 11 грудня. Перша програма, 11.00 — «Веселі распльовські діти». Художній фільм. (Кіровоград). 18.00 — Для школярів. «Фізкульт-привіт». (К). 18.30 — Телевісті. (К). 18.50 — Кіровоградські вісті. 19.10 — «Веселі распльовські діти». Художній фільм. (Кіровоград). 20.30 — Інформаційна програма «Час». (М). 21.15 — Для молоді. «Дивіться на годинник». (Харків). 21.45 — Грає зразковий духовий оркестр Київського військового округу. (К). 22.35 — До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. «Дорогі риси». Літературна композиція. (Одеса).

Друга програма, 11.00 — «Гудістіон». Телефільм. (К). 11.35 — Передача для учнів 7 класу. «Запорізька Січ». (К). ЧЕТВЕР, 12 грудня. Перша програма, 11.00 — «Репортаж року». Документальний фільм. (Кіровоград). 18.00 — Для школярів. «Конструкторське бюро «Саморобка». (М). 18.30 — «Людина і світ». «До світла». Телеспектакль. (Львів). 19.00 — Міжнародний огляд. (К). 19.30 — «Концертний зал телебачення». (Одеса). 20.00 — «Старт-68». (К). 20.30 — Інформаційна програма «Час». (М). 21.15 — «Місто мужності і краси». (Кіровоград). 21.35 — «Людина широкою душою». (Кіровоград). 22.55 — Екран пригодницького фільму. «Слід веде в «Сьоме небо». Телевізійний багатосерійний фільм. 1-серія. (К). Друга програма, 11.00 — «Подвиг Фархада». Художній фільм. (К).

ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ

ВІВТОРОК, 10 грудня. 17.00 — Фільми для дітей. 17.40 — Телевізійні вісті. (К). 18.00 — Документальний фільм. 18.30 — Л. Кручковський — «Герой фатерлянда». Телевізійний спектакль. (Львів). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Концерт. (К). 21.45 — Кінохроніка. 22.00 — «Майстри мистецтв». (М). 23.15 — «Тільки факти». (М).

СЕРЕДА, 11 грудня. 17.30 — Фільми для дітей. 18.30 — Телевізійні вісті. (К). 19.00 — Художній фільм «Подвиг Фархада». (К). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — Актуальний екран. 21.35 — Телевізійний фільм. 22.35 — До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. «Дорогі риси». Літературна композиція. (Одеса).

ЧЕТВЕР, 12 грудня. 16.40 — Фільми для дітей. 17.40 — Телевізійні вісті. (К). 18.00 — Конструкторське бюро «Саморобка». (М). 18.30 — Телевізійний альманах «До світла». (Львів). 19.00 — Міжнародний огляд. (К). 19.30 — Наші консультації. 19.45 — Кінохроніка. 20.00 — «Старт-68». (К). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — Камерний вечір. (К). 21.55 — Телевізійний фільм «Слід веде в «Сьоме небо». 1-серія. (К).

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: секретаріату — 2-45-35, відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ г. Кіровоград.

